

W rezerwacie żyje również kilkadziesiąt innych gatunków ptaków. Do najciekawszych należą: jarząbek, gągoł, polujący nad jeziorkami puchacz oraz brodziec samotny.

Śród ssaków, w rezerwacie można spotkać między innymi: dziki, jelenie, wiewiórki, jenoty oraz nietoperze – karlika małutkiego i większego.

Po okrążeniu jeziora przechodzimy przez kładkę umożliwiającą pokonanie podmokłego fragmentu terenu. Tuż przy kładce, po lewej, widzimy stanowisko czermieni błotnej, gatunku charakterystycznego dla szuwaru wielkoturzycowego. W oddali po prawej stronie widzimy drugie jezioro dystroficzne oraz ślady działalności występujących tam bobrów. Krocząc dalej ścieżką, również po prawej stronie, dostrzegamy rosnący na lekkim wzniesieniu Mazurski Dąb Bartny – pomnik przyrody. Ścieżka kończy się we wsi Krutyń.

Rezerwat „Zakręt”

 Oznakowane trasy w terenie

UWAGA!

Poruszanie się w rezerwacie dozwolone jest wyłącznie po wyznaczonej trasie.

Prosimy o zgłaszanie wycieczek grupowych w Dyrekcji Parku.

Mazurski Park Krajobrazowy

został utworzony na mocy uchwał Wojewódzkich Rad Narodowych w Suwałkach i Olsztynie w grudniu 1977 r. Park położony jest na terenie województwa warmińsko-mazurskiego i obejmuje swoimi granicami część gmin: Mrągowo, Świętajno, Piecki, Mikołajki, Orzysz, Pisz i Ruciane-Nida. Park położony jest na pograniczu trzech powiatów: mrągowskiego, piskiego i szczycieńskiego. Powierzchnia Parku wynosi 53 655 ha, a jego strefy ochronnej ok. 19 000 ha. Lasy zajmują 28 440 ha, a rzeki i jeziora ok. 15 715 ha. Pozostałe tereny to użytki rolne i tereny zabudowane. Mazurski Park Krajobrazowy położony na styku dwóch odmiennych form geomorfologicznych, moreny i sandrów, chroni bogactwo oraz różnorodność świata roślin i zwierząt, obfitość lasów, torfowisk, jezior i wód płynących.

Przyroda Parku to:

- 60 jezior o powierzchni powyżej 1 ha (z największym jeziorem w Polsce - j. Śniardwy),
- rzeka Krutynia uznana za jeden z najciekawszych szlaków kajakowych w Europie,
- 11 rezerwatów przyrody, w tym rezerwat biosfery Jezioro Łuknajno,
- ok. 850 gatunków roślin naczyniowych, z takimi rzadkościami jak: pełnik europejski, chamedafne północna i dzwoniecznik wonny,
- fauna: wilki, rysie, bobry, wydry i ponad 200 gatunków ptaków z bielikiem, rybołowem, orlikiem krzykliwym, puchaczem i bocianem czarnym.

Mazurski Park Krajobrazowy

tel./fax 089 742 14 05, 742 14 58

Krutyń 66, 11-710 Piecki

e-mail: krutyn@mazurskipark.pl

<http://parkikrajobrazowewarmiimazur.pl/mazurski>

tekst: Alicja Kruszelnicka,
redakcja: Martyna Kwiatkowska
zdjęcia: Waldemar Bzura

Krutyń 2014

Ścieżka przyrodnicza na terenie Mazurskiego Parku Krajobrazowego

Rezerwat Zakręt

Utworzony w 1957 r. na wniosek prof. Władysława Szafera, znanego botanika i działacza ochrony przyrody, początkowo obejmował dwa jeziora śródlądne z otaczającym borem bagiennym i grądem o powierzchni 37,8 ha. W 1982 r. na wniosek mgr inż. Tadeusza Górnalskiego, inspektora Lasów Państwowych, rezerwat został powiększony o trzecie jezioro i płat boru bagiennego, do powierzchni 105,3 ha. Rezerwat Zakręt położony jest 1 km na zachód od wsi Krutyń, przy drodze do Jeziora Mokrego.

Długość ścieżki - 3 km

Czas przejścia - ok. 1,5 godz.

www.kengraf.pl

BALTIC LANDSCAPE

Baltic Sea Region
Programme 2007-2013

Współfinansowano ze środków Unii Europejskiej
(Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego
i Europejski Instrument Sąpiedztwa i Partnerstwa)

Pomnik przyrody „Zakochana Para”

Ścieżka przyrodnicza prowadząca przez rezerwat Zakręt zaczyna się i kończy we wsi Krutyń. Przechodzimy przez most na rzece Krutyń. Idziemy aleją jaworową w kierunku lasu, a następnie drogą przez las mieszany z dominującą sosną, grabem i świerkiem. Na rozwidleniu dróg kierujemy się prosto. Po lewej widzimy pomnikowy dąb szypułkowy zwany Dębem Krutyńskim. Po przejściu około 500 m przez las skręcamy w lewo, w drogę prowadzącą do rezerwatu. Naprzeciwko rozwidlenia dróg stoi kolejny pomnik przyrody. Zakochana Para to ponad stuletni dąb obejmujący konarami jeszcze starszą sosnę.

W REZERWACIE

Ścieżka prowadzi nas do rozwidlenia, na którym kierujemy się w prawo. Po lewej stronie mijamy bagnistą nieckę porośniętą brzoźami, podsychającymi z powodu nadmiaru wody. Dalej las brzoźowy przechodzi w bór bagienny.

Pomost w rezerwacie

JEZIORKA DYSTROFICZNE

Dochodząc do pierwszego jeziorka po lewej stronie drogi, wchodzimy na pomost prowadzący niemal do odkrytej tafli wody. Stąd można obejrzeć jeziorko i charakterystyczną roślinność torfowiskową. Jeziorka te wypełniają kilkumetrowe zagłębienia o nieprzepuszczalnym gruncie i zasilane są jedynie wodą opadową. Otaczają je wzniesienia morenowe. Można tu prześledzić zarastanie

Pływające wyspy

otwartej powierzchni jeziora przez rośliny torfowiskowe. Jeziora zarastają od obrzeży ku centrum. Następuje to w wyniku nasuwania się na powierzchnię wodną kożucha mszystego, złożonego głównie z mchów torfowców i roślin kwiatowych. Fragmenty kożucha ulegają oderwaniu pod wpływem mrozów i wiatrów, i przesuwane są po powierzchni jeziora jako tzw. pływające wyspy.

FLORA REZERWATU

W rezerwacie możemy poznać charakterystyczne gatunki roślin torfowiskowych. Od strony lustra jeziora, w brzeżnej partii kożucha torfowego, zwraca uwagę biało kwitnąca przygielka biała. W głębi torfowiska widzimy kolejno następujące gatunki: owadożerną rosziczkę okrągłolistną, turzycę bagienną oraz bagnicę torfową. Z rodziny wrzosowatych licznie reprezentowanych na torfowisku występują: modrzewnica zwyczajna o wydłużonych skórzastych liściach i białawym spodzie, żurawina błotna z jadalnymi czerwonymi owocami, bagno zwyczajne przypominające opadłe gałązki sosnowe o charakterystycznym ostrym zapachu, borówka bagienna z jagodami o sinym nalocie (nazywana pijanicą, z powodu substancji wywo-

Owadożerna rosziczka

lującej oszołomienie), jak również borówka brusznica występująca w zewnętrznych partiach boru bagiennego. Bór bagienny charakteryzują ponad stuletnie sosny, niskorosłe, o niewielkim obwodzie, często pokrzywione w części od strony jeziora. Idąc dalej, za pomostem po lewej stronie, stopniowo okrążamy jeziorko. Po prawej, na wzniesieniu morenowym, możemy obserwować bór sosnowy z charakterystycznym podrostem dębowym. Dęby te nie zostały posadzone przez leśników tak jak sosny, lecz są efektem magazynowania żołądździ pod mchem przez ...

Bór sosnowy

FAUNA REZERWATU

... ptaka z rodziny krukowatych – sójkę, na co wskazuje różnowiekowość młodych dębów. W innych, żyźniejszych partiach rezerwatu, rosną fragmenty łąk, lasów liściastych z dorodnymi dębami, skąd sójki wybierają żołądździe.